

BÊN XÀ A Tác giả: Trần Thị Hồng Nhung, 12/1

Tôi từng đọc qua cuốn sách *Sống và khát vọng* của di nhân gia Trần Đăng Khoa. Ông đã viết rằng:

“*Quá khổ luôn có phần đẹp phần không đẹp. Nên khi quá khổ đã ngừng yên, hãy để cho nó ngừng yên và mãi mãi giữ lại trong ký ức những gì đẹp nhất*”.
Nhưng bên thân chúng ta ai lại không hoài niệm về quá khứ, về những điều đã cũ để rồi lòng thêm đau, thêm sầu. Mấy ai chịu vui lòng quá khổ để sống cho hiện tại và tương lai đâu. Bởi lẽ trong khoảnh khắc quá khổ ấy, chúng ta từng rất đẹp, từng hạnh phúc và từng an yên. Bên thân sống trong quá khứ, đôi khi chịu muộn màng về cái đó, về những điều từng bỏ qua của cuộc đời mình, về những điều đã tô thêm bức tranh thanh xuân thật đẹp ы. Và dường như, đó là quá khứ, còn bây giờ chúng ta mãi là hai đứa trẻ đang song song chờ đợi chung một ngày. Tôi và bên cũng vậy.

Chiều nay mùa đông lạnh lẽo mịt mịt khung trời Tam Kỳ. Mùa mưa vậy, nhưng cơn mưa hiếm hoi bắt chợt. Hơi ẩm quá khứ bỗng chốc ủa vào, đan xen cùng mùa. Phải chăng mùa buồn là bởi thế? Mùa khi lòng ngừng lại mà mảy may, hơi thở ngừng về những điều đã qua. Có những thứ hoàn toàn thuộc về ký ức nhưng chờ đợi thì thật nhòa.

Trong tất cả các đồ vật, có lẽ "nhà" là đồ vật khi chúng ta đi buồn nhất. Nó càng khi ta đau lòng hơn khi nghĩ về một ai đó, nhớ về những kỷ niệm đã từng. Nhưng những không thể gọi tên, không còn để lại cách nào, nên nhớ không thể thu được.

Những thứ đã đi qua cùng thời gian, chỉ có thời gian thôi đi mãi đó. Hạnh phúc hay buồn đau đến mãi sau này cũng đâu còn quan trọng nữa. Vậy mà ta cứ mãi mang theo, gìn giữ, đôi khi lại tự làm chính mình thêm đau lòng. Giờ những thứ không thuộc về mình chẳng khác gì gom một ít nắng mà chỉ vì vụng vớ xóa đi của cơn mưa. Đã bao lần tự dưng lòng chợt nhói, chợt buồn đau, chợt quên những rồi về những hy vọng. Không thể sống cũng chẳng thể chìm vào vậy mà con tim cứ thổn thức, nấc cụt cứ thổn thức. Mọi người khi đã đi ngang qua cuộc đời ta, không ít thì nhiều cũng để lại những gì đó mà chúng ta mãi khắc sâu trong ký ức. Lí trí dưng lòng không nhớ, không hơi thở ngừng những mà khi con tim chịu nghe lời. Từng cùng cái nỗi đau là chợt nhận ra rằng họ là người cũ, là những người từng thân, là những người đã thuộc về quá khứ mà mãi mãi chẳng thể quay về được. Bên thân từng để ngỏ nhìn lên trời, lên trời thật ы ы

ngồi ra đi, bởi lẽ ta với những khoảnh khắc không vô định. Những chiếc có lẽ, nỗi đau hừng sâu nhất mà đến giờ bọn thân với chúng ta thì nào xấp vào quá khứ, đó là “bên trong thân”.

Bên trong thân nghe sao mà chua chát quá, chua chát bọn, chát chát trong thân. Là ngồi mà đã từng trải qua nhiều cung bậc cảm xúc của cuộc đời, là ngồi mà gần gũi với ta trong những đêm thanh xuân, yêu yêu mà, chát chát lát đã hóa thành trong thân. Thời gian là liều thuốc độc tàn nhẫn nhất đời với một mối quan hệ, và mối quan hệ giữa tôi và bọn cũng không ngoại lệ. Đã bao lâu rồi chúng ta không gặp nhau bằng hai chiếc Bàn thân. Đã bao lâu rồi chúng ta không nhìn thấy nhau cùng nhau trong một cuộc vui? Đã bao lâu rồi chúng ta không cùng đến trường một mình nhau than vãn với những tháng ngày, với những cảm xúc sôi nổi? Câu trả lời là: Rất lâu rồi. Thời gian khó khăn mà đời thì cảm xúc dâng trào trong lòng. Cảm giác như có thể gì đó vỡ ra, đau nhói ở những góc, có thể gì đó cay cay nơi sống mũi, những cảm xúc nóng hổi lần đầu trên gò má. Giờ đây như ta với một mình đi một mình thì đó rất quan trọng, cả những ngày bên nhau mãi mãi, ai ngờ, chiếc cảm nhận như những gì đã thay lòng ra đi. Chia tay những yêu với có thể tìm lại những yêu khác, những thứ khó khăn để tìm lại một tình bạn để gặp gỡ những chúng ta từng có. Vì sao, vì niềm tin một lần đã tan vỡ và hơn hết chúng ta sẽ như những người trẻ, rồi họ cũng bỏ đi vì một lý do nào đó. Thời gian khó khăn chúng ta bắt đầu lại từ đầu, như khi viết một bài văn vậy, lúc đầu bọn viết rất nhiều rất hay, nhưng cô giáo bắt bọn viết lại vì chưa xong, mặc dù như hết những gì từng viết nhưng giờ bọn đã lại viết lại rồi. Tình bạn cũng thế, đâu đâu chúng ta tìm được những tri âm tri kỷ, vậy nên lúc nào ra đi, dù đau đến mấy, thì những người đến mấy chúng ta với cảm xúc sống mãi với nó, thay vì tìm kiếm những mối quan hệ khác.

Hôm nay bắt đầu tôi như với những bọn cũ vậy. Đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau. Ngày bọn rời đi, chúng tôi chỉ gặp nhau hôm nào đó gặp lại, nhưng thời gian khó khăn biết “hôm nào” là bao lâu, sẽ có một ngày gặp lại hay không? Ngày bọn ra đi là lúc trời đổ mưa, cảm nhận tháng Mười như xoáy sâu vào lòng những người, khi nhìn nỗi đau càng da diết. Hôm nay trời cũng đổ mưa, có thể gì đó lâng lâng, nghẹn ngào khóe mắt. Tôi như từng nói đùa với bọn rằng:

“Ngày nào tao buồn là ngày trời đổ cảm nhận mưa”.

Hôm bọn rời đi trời cũng mưa vậy, như khóc thay nỗi lòng của những người đến những góc phố vậy, nhìn bọn ra đi mà không nhìn quay trở lại. Những thứ đã cũ bao giờ nó cũng đi. Chúng ta từng có những kỷ niệm, những kỷ niệm thì gian bên nhau, những ngày cuối chúng ta cũng là hai con người xa lạ đã từng quen.

Như hay đã quên những ngày dạo nhau trên chiếc xe đạp đến cà tàng, cảm nhận lần qua ch

đường có gà lúi thúng xe và phôi dẹt bẹt với dẹt cái nòng oi bực cựa mùa hè? Nhé hay chẳng cái quán cà phê y, nhỉ chúng ta từng gặp nhau, là nhỉ mà chúng ta gọi là “lưu chạ” mà khi chúng ta trở nên học thêm. Còn nhớ lúc sinh nhật năm 16 tuổi của tôi, bạn y đã tặng tôi món quà bé bé xinh xinh, với lúi húi a mãi là bạn. Quá nhieu, quá nhieu nhưng không niếm mà có thể sẽ không bao giờ hết dẹt c. Nhưng tất cả đều đã thu c và quá kh. Bạn nghĩ đó, tôi nghĩ đây nhưng chúng ai nói với ai câu nào, chúng thêm nhìn mặt nhau. Nhưng có nhieu mà quan hệ mãi, còn tôi c sẽ mãi trong mặt tình bạn, mặt tình bạn đã cũ.

Hôm y là ngày nòng h nh nhàng, ánh nòng xuyên qua khe lá rúi nh trên mặt dẹt ng, cái nòng bẹt gay gắt đi nhieu so với ngày hôm qua. Trên con đường thúng t p y, tôi và bạn bực đi nh thúng ngày với hay cùng. Ch khác là hôm nay lòng nghĩ có gì đó thay đổi, mà i thúng im dẹt n s hãi. Vì bạn thân th y bạn buồn nên cũng chúng gúng h chuy n. Đi dẹt c mặt dẹt n dẹt ng, bạn c t gúng m đều cu c trò chuy n

- Mà dẹt ng đi với tao n a.

- Vì sao ? Có thể gì đó rúi vào kho่ง không vô dẹt nh, tôi bàng hoàng.

- Tao không thích ch i với mày. X a ch với n y, không có khi nào là tao muốn đi cùng mày. Th c s gí t o đi cùng mày dẹt n bây gí tao đã quá mặt m i rúi. Tao không thích ch i với lo i nghĩ i nh mày. Dẹt ng nghĩ lúc nào tao cũng chia s với mày là tao thân với mày này n . Mày nghĩ ng o túng đi, th c s , tao chúng bao gí coi mày là bạn. Ngoài kia, còn biết bao nhiêu m i quan hệ bạn t t ch tao, mày nghèo quá, không dẹt dẹt u ki n dẹt ch i với tao đâu. Th nhé, khi khác g p.

Tôi ch a k p biết rúng dẹt u gì đang x y ra, bao nhiêu câu hỏi c th ủa ra, th t s tôi đã làm sai dẹt u gì? Nghèo ? V y b y lâu nay tình c m bạn bè ta là th nào? T i sao lúi dẹt i x v i tôi nh v y?

Lòng tôi đau nhói dẹt n nghĩ t th , có dẹt u gì đó nh đâm thúng vào tim tôi v y. C n đau túng ngày túng l n, dẹt ng bẹt th n nhìn bạn phóng xe đi tr c, dẹt lúi tôi v i nhúng suy nghĩ dẹt n ch nh lòng.

Còn mẹ bắt đầu đi xuống, bên thân cha kẹp nhón ra mây đen kéo đến lúc nào, cha biết rằng ông trời như khóc thay nỗi lòng cha con người đi ngó đó. Ông trời thật biết cách làm cho nỗi đau cha con người thêm tê tái. Thế là chúng ta xa nhau, thế là tình bên dòng lệ tôi đó, thế là chúng ta lại bên nhau giữa thời gian này. Cha có lòng người là vì hi vọng đi đâu đó, hi vọng vào cái ngày khi khác gặp lại, hi vọng chúng ta trở lại như xưa, như trước đây đã từng.

Tôi từng nghĩ bên thân mình như mẹ, sẽ vượt qua được tất cả, quá khứ rồi cũng sẽ hóa thành hư vô, phai mờ theo thời gian. Nhưng tôi sai rồi. Thời gian thật khó, muốn quên đi một người đã từng bên cạnh qua cuộc đời chỉ cần chút nào. Ngày bên mẹ rồi tôi, xung quanh yên tĩnh đến nỗi cha có lòng người cuộc sống. Ngày này bên mẹ rồi cha chỉ tôi lại một mình trong trò chơi cuộc sống này. Mọi thứ vốn thế, cha có lòng người là để thay.

Đêm nay, trời lặng thinh, trăng đã lên đến đỉnh và người vào nhà cha u say giấc. Vốn đó cuộc sống mình trong chiếc chăn ấm, lặng nghe dai dẳng du dương tiếng chiêng đi đến thềm trên bàn.

“Ngày đó còn thơ bé, ta vui chơi hát ca nô đùa, không lo âu một ngày rồi mai đến để thay làm sao. Ngày đó còn thơ bé ta cùng nhau hát vang tình bên thân cha ta sẽ không bao giờ cách xa...”

Dường như có gì đó nóng hổi lăn dài trên gò má. Mình từng bên nhau, hôn nhau và rồi đi đâu, cùng nhau đi học, cùng chung ngành, chung trường, chung phòng trọ... biết bao nhiêu là hạnh phúc, yêu yêu mà cô đơn. Nhớ lắm, nghĩ lại quá khứ, tôi luôn phải ganh tị với nó, vì nó hạnh phúc còn tôi thì không. Quá khứ có tôi và bạn, quá khứ có những kỷ niệm tôi cùng bạn trải qua, và hạnh phúc quá khứ có hình bóng cha tôi luôn dõi theo bạn.

Xa cũng đã xa rồi, cha có người người lòng mẹ giờ lại như người xúc cảm này. Nỗi buồn bên lòng u buồn, nỗi tôi là giông bão. Nỗi buồn bên lòng vui, bên tôi là buồn trong nỗi buồn. Cha khi ai rồi lại buồn rồi lại hiểu được cảm giác này, đau đến như người nào. Người đó, vốn sống thật thà, cảm nhận vì đã đi qua những thanh xuân đó cùng tôi, nên luôn cần câu xin lỗi vì không thể sống tình bên mãi mãi...

Viết bởi Ban Biên Tập
Tháng năm, 20 Tháng 12 2018 04:52 -
